

De processie...

Een keer per jaar trekt ze uit. De processie, een eeuwenoud gebruik dat in de huidige dorpscultuur jammer genoeg steeds minder in trek is bij de beminde gelovigen.

Vroeger, toen moest er 's morgens op de dag van de processie 'gesierd' worden. Dat hield in dat er in het midden van de weg een zestig centimeter brede looper van gekleurd zand werd aangebracht met als beginpunt de trappen van de kerk. Langs de weg werden de zogenaamde Bronk paaltjes geplaatst met daartussen een lint van gele en witte vlaggetjes.

Bij het toenmalige tankstation in de Quabeek was er tijdens het leggen van de looper altijd heibel.

Om te kunnen tanken moesten de auto's namelijk de zandloper kruisen hetgeen leidde tot beschadigen van de looper. Dit zette kwaad bloed bij de leggers, die een keer uit protest ter plaatse voor het tankstation geen looper hadden gelegd, dit tot groot ongenoegen van de heer Spijkers, de uitbater van het tankstation.

Omdat de heer Spijkers wel vaker voor verrassingen zorgde was dat ook nu het geval. Tijdens de hoogmis die zoals gebruikelijk vooraf ging aan de processie had hij in het ontbrekende stuk een zestig centimeter breed kiezelmatje aangebracht. Voor alle duidelijkheid moet worden vermeld dat Spijkers in die tijd fungeerde als gemeentelijk vrachtrijder en zodoende beschikte over kiezel voor onderhoud van de niet geasfalteerde wegen. Toen toenmalige pastoor Gorissen, die niet speciaal bevriend was met Spijkers, met het Allerheiligste de fatale plek naderde, bleef hij staan en mompelde: "Spiekesch, doe kums nog ens in de hel ". Daarbij keek hij opzij naar het benzine tankstation waar meneer Spijkers ergens van achter het raam moet hebben toegekeken.

Mijnheer pastoor deed een stap opzij en liep waardig naast de looper verder. De dragers van de zogenaamde hemel volgden als makke schapen, twee van hen moesten wel over het grindpad lopen waarbij een van hen uitgled en bijna viel. Spijkers lachte daarbij zo hard dat ook mijnheer pastoor het moet hebben gehoord.

Voorop in de processie liepen de schoolkinderen, ze strooiden met bloemen, daarachter liepen 'de Maagden'. De Maagden dat was een groep meisjes gekleed in een wit gewaad met vleugels op hun rug en met in hun hand een palmtak. Of de naam 'Maagden' letterlijk of figuurlijk was bedoeld kon alleen de pastoor weten, want in die tijd bestond nog de biecht.

Dat waren nog eens tijden in de parochie; de biechtstoel waar nooit gelogen werd maar ook niet alles werd verteld.

Tijdens de processie liepen de vrouwen gescheiden van de mannen. Links bad voor en rechts bad na.

Achter de vrouwen liep de Harmonie met de drapeau en het karretje met de dikke trom waarvan de luchtbanden altijd lek waren
Helemaal achteraan liepen de mannen. In de laatste rijen werd er alleen maar gesproken over de bieten en de aardappelen en hoe de haver en de gerst er bij stonden.

En dan was er ook nog de schutterij, blauwe jas, witte broek en platte pet en tambour-maître, de heer Knubben. Hij was klein van stuk en had een enorme snor.

Ook nu nog trekt de processie, maar zonder de looper en zonder de schutterij en 'de Maagden', die zijn er al lang niet meer.

Cor Geilen